
Kurdi Imre

AMI KELL, ÉS AMI NEM

Kell egy ágy, de párna nem.
Kell, hogy valaki melléd
feküdjön este, míg elalszol, de nem
kell, hogy reggel még ott legyen.

GOLDBERG-VARIÁCIÓK

Így kezdődött, igen, igaz,
lassan egy teljes éve már ennek is, hogy egy este
(nyilván tavaszodott akkor is), mivel épp
üres volt az ágyam és hideg,
hosszú idő után először újra
meghallgattam a Goldberg-variációkat,
azt a felvételt, tudod, amelyet voltaképpen, ha jól
emlékszem, még neked
vettem valaha, talán valamelyik születésnapodra, de téged
nem érdekelt, alighanem
hideg volt neked és túlságosan
fémes, meg talán
túlságosan pontos és szenttelen is, nekem viszont
épp erre volt szükségem akkor,
a cembalóra és Jarrettre, Gouldot
például bizonyára akkor se raktam volna be, ha történetesen
már ismertem volna akkoriban.
Szóval a Goldberg-variációk megint,
hosszú idő után, és mint utólag mindig kiderül,
mindig hajszálpontosan
életem fordulópontjaira időzítik magukat
az egyes felvételek, és mindig
pont az talál meg, ami kell,
akkor épp a hideg, hogy a hideg ágyban
még hidegebb legyen, és most már
mindegy az is, hogy neked nem jelentettek semmit,
se Jarrett, se Gould,
mert CD-gyűjteményeink azóta már
más-más lakásokban állnak,
és más-más polcokon.

AZTÁN LEÜLTÜNK KÁVÉT INNI OTT,

ahol pár napja, könnyedén nevetve
ön azt mondta, már terhére vagyok –
„És jobban tenné, kedves, hogyha menne...”
Talán nem hitte el, hogy vége van,
és úgy gondolta, megy tovább a játék.
De most, hogy látta, nem hagyom magam,
ön meg se bírta inni azt a kávé –
sírva fakadt, és végig folyt a lé
a két napon, míg eljöttem magától.
Hát így döglöttünk mindketten belé,
ezért kíméljen, kedves, most a vádtól.
Hisz tudjuk már, mi mért történt velünk,
s így az a két nap lett az életünk.

ADVENT

Nem, ez még nem a pokol, biztatod magad –
még csak a purgatórium. Hiába
bámulsz ki percenként az ablakon, ott is
csak didergő, csupasz fák, egy-két üres hinta
kóvályog a szélben. Nyugodtan
elhagyhatod. Húzd be inkább a függönyt,
úgy sincs most spektakulum, nincs
kegyelem. Idebent, igen, itt
az igazi horror, szórakozásnak, ha kell,
bámuld azt, az úrt, amelybe hasztalan
gyömöszöltél bele embereket, állatokat
és tárgyakat – be nem telt, csak eltűntek
hirtelen, benned kallódtak el, némelyik
örökre. Hát hagyd, legalább most az egyszer,
hogy utánuk zuhanj.